

Ô Hắc - Ma Hoàng Chi Trói Buộc

Contents

Ô Hắc - Ma Hoàng Chi Trói Buộc	1
1. Ma Hoàng Chi Trói Buộc - Quyển 1 - Chương 1	1
2. Ma Hoàng Chi Trói Buộc - Quyển 1 - Chương 2	8

Ô Hắc - Ma Hoàng Chi Trói Buộc

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, xuyên không, huyền huyền, NP, ngược luyến, ngược tâmEdit: PyOBeta: YviaHắn chưa từng nghĩ rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-hac-ma-hoang-chi-troi-buoc>

1. Ma Hoàng Chi Trói Buộc - Quyển 1 - Chương 1

Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này.

Mất đi tự do, tôn nghiêm, địa vị, cùng thân nhân.

Thiết liên nặng nề trói buộc hai chân, mỗi bước đi đều bị thứ kim loại thô ráp kia ma sát đến da thịt bị hủy hoại.

Cảm giác đau đớn truyền đến từ vết thương đã thối rữa cũng dần mất đi, hắn không biết bản thân còn có thể chống đỡ được bao lâu, ngay cả linh hồn dưới cái nắng gay gắt này tựa như cũng muốn tan rã ...

Ngẩng đầu lên thấy trời đất trước mắt tựa như luyện ngục, nam nhân vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đã sớm bị gió cát thổi đến nứt nẻ, chỉ cảm thấy càng lúc càng thêm tuyệt vọng.

Thế nhưng hắn không thể tuyệt vọng cũng không thể buông tay, hắn phải tìm được cơ hội trốn khỏi nơi này, tìm được thê tử cùng nhi tử bị thất tán.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng thét chói tai kinh khủng, một nữ nhân niên kỷ còn trẻ bị hai quái vật thân người đầu thú kéo ra từ giữa đám người, thô bạo đẩy ngã xuống một bên đất trống mà thi bạo. Tiếp đó, tiếng thét chói tai rất nhanh liền biến thành tiếng kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế. Tình cảnh trước mắt nam nhân đã trông thấy nhiều lần, những quái vật này thường tìm mấy nữ tử còn trẻ trong đoàn nô lệ kéo ra, rồi luôn bạo một cách vô nhân đạo, sau đó liền xé xác nữ nhân ra ăn tươi nuốt sống.

Mỗi lần chứng kiến cảnh máu me ghê rợn này, đều khiến hắn vừa cảm thấy chân thực lại vừa thấy hỗn loạn.

Hắn rõ ràng không nên ở tại thế giới tựa như ác mộng này...

Nam nhân tên Ngạo Triết Thiên, ba mươi một tuổi, là tổng tài [hiểu nôm na là tổng giám đốc] của tập đoàn Trụ Đế, nắm giữ huyết mạch của kinh tế toàn cầu. Tại thế giới đây, không chuyện gì có thể khiến hắn cúi đầu, cũng không có bất cứ kẻ nào dám bắt kính với hắn.

Bởi vì chính bản thân hắn cũng quá thừa tàn khốc cùng khôn khéo, vậy nên hắn nghiễm nhiên trở thành cơn ác mộng đối với mọi đối thủ cạnh tranh.

Nhưng hắn tự nhận mình cũng không phải người lãnh khốc vô tình gì, chỉ là sự ôn nhu của hắn chỉ dành cho thê tử cùng nhi tử.

Thế nhưng, một tai nạn ngoài ý muốn bất ngờ xảy ra đã đẩy Ngạo Triết Thiên đến thế giới lạ lẫm này, chiếc máy bay tư nhân chở gia đình hắn đột nhiên mất kiểm soát mà đâm vào vách núi bên cạnh, hắn rơi vào hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Khi tỉnh dậy, lại phát hiện ra mình đang ở một địa phương hoàn toàn xa lạ, xung quanh bốn phía là bình nguyên xơ xác đìu hiu, trên thân nam nhân vẫn là bộ âu phục cao cấp tối màu như lúc trước, chỉ là đã bị tả tơi rách nát mất rồi, nhưng tựa như có kỳ tích, thân thể cư nhiên lại chỉ bị vài vết thương nhẹ.

Thế nhưng Ngạo Triết Thiên lại không tìm được thê tử và nhi tử của mình, trực giác nói cho hắn biết, bọn họ cũng đã tới thế giới này, và vẫn còn sống.

Hắn phải đi tìm bọn họ.

Bởi vì đó là nguồn sinh lực duy nhất của hắn, vô luận là ở bất cứ thế giới nào.

Đi tròn hai ngày trời, vào một buổi sáng sớm, khi mà thân thể đã dần tới cực hạn, Ngạo Triết Thiên mới mơ hồ nhìn thấy một thôn trang, mang đậm phong cách cổ xưa trữ tình. Lê cước bộ nặng nề tiến vào, hắn nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa màu vàng đất của một nhà trong thôn.

Nam nhân cần nước cùng với đồ ăn.

Cánh cửa mở ra, một lão nhân dáng người thấp bé với mái tóc rối bù màu rám nắng đang mơ mơ hồ hồ dụi con mắt xuất hiện, nhìn qua thấy rõ là còn chưa tỉnh ngủ, nhưng lão vừa nhìn thấy Ngạo Triết Thiên thì ngay lập tức hai mắt mở to, chỉ vào hắn lớn tiếng ồn ào nói cái gì đó không rõ ràng, nhưng thoát nhìn phi thường hưng phấn. Ngay sau đó lão nhân thân thủ xuất tới thật nhanh muốn chop lấy Ngạo Triết Thiên.

Ngạo Triết Thiên theo bản năng mách bảo, trực giác thấy không ổn, lập tức xoay người vội vàng bỏ chạy.

Lão đầu liền cầm lấy cây côn chạy đuổi theo hắn.

Mấy thôn dân sống xung quanh nghe được động tĩnh khác thường liền mở cửa ra xem, có mấy người thanh niên trẻ tuổi cường tráng thấy cảnh tượng trước mắt, tựa như thấy tiền, lập tức xắn tay áo lên đuổi theo hắn.

Ngạo Triết Thiên trốn chạy bạt mạng, vô pháp lý giải vì sao mấy người kia lại muốn bắt hắn cho bằng được.

May là làng tuy không lớn nhưng lại rắc rối phức tạp. Thế nhưng thể lực cạn kiệt lại không cho phép hắn chạy xa, chỉ có thể ẩn nấp trong một thân cây. Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ dần, Ngạo Triết Thiên thở phào nhẹ nhõm một cái, nhưng từ tận đáy lòng lại không thể áp chế được nỗi niềm lo lắng dâng lên.

Lúc trước đi trên đường, hắn cũng đã gặp rất nhiều loại động vật kỳ quái, hết thảy đều không thuộc về thế giới hồi trước của hắn, nay gặp những thôn dân này, hắn càng chắc chắn thêm về suy đoán của mình. Những người thôn dân kia thân người chỉ cao có khoảng một thước hai, nhưng lại phi thường cường tráng. Hơn nữa khuôn mặt lại có chút hao hao giống với thổ tinh linh trong mấy thế giới kỳ huyền.

Thật là những sinh vật xấu xí...

Đột nhiên, một tiếng vang tuy nhỏ nhưng lại khiến hắn giật mình chú ý đến, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một lão phụ nhân mang khuôn mặt của một người phương Tây, nàng ngạc nhiên nhìn Ngạo Triết Thiên, nhưng rất nhanh sau đó ôn nhu nói: “Ồ, người thanh niên, không cần phải căng thẳng như vậy, ta không có ác ý gì.”

“...” Tuy trên khuôn mặt anh tuấn thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn đã sớm âm thầm quyết định, hoặc là phải đẩy ngã lão phụ nhân này xuống, hoặc là chạy trốn.

“Những người đó truy đuổi người đứng không?” Động tác của lão phụ nhân có phần lúng túng, một bên vừa trì hoãn vừa căng thẳng nhìn dao dắc xung quanh, một bên thấp giọng nói với người nam nhân tóc đen rất có khí chất trước mắt: “Nếu người không muốn bị bắt được, thì trốn vào nhà ta đi.” Khuôn mặt nàng thoát nhìn rất đôn hậu từ ái, thanh âm ôn hòa, khiến nam nhân cũng trút xuống vài phần cảnh giác, nhưng vẫn thận trọng không đi vào cùng nàng.

Ngạo Triết Thiên thấy nàng cùng với mấy người kia không giống nhau, giống với một con người bình thường hơn, chỉ là không hay nàng cùng với mấy gã thổ tinh linh kia có quan hệ gì?

Tựa hồ nhìn ra tia nghi hoặc trong ánh mắt nam nhân, phụ nhân nở nụ cười, vừa đi vào trong nhà vừa nói: “Ha ha, ta cùng với trưởng thôn quan hệ cũng không tệ.”

Trên gương mặt vẫn giữ nụ cười như vậy, nàng quay đầu nhìn Ngạo Triết Thiên một chút: “Hài tử, ta nghĩ là người cần chút đồ ăn, nếu như không ngại, trong nhà ta có bát cháo thịt vừa mới nấu xong, hăng còn nóng –”

Nam nhân vẫn hờ hững như cũ.

Năm phút đồng hồ trôi qua, hắn đứng trước cửa gian nhà của nàng, một ngôi nhà gỗ tuy nhỏ nhưng lại ấm áp.

Cuối cùng vẫn là hắn phải đầu hàng cái dạ dày của mình. Đối với một người mà hơn hai ngày nay đói bụng, ngay đến một giọt nước cũng không có để mà uống, thì đồ ăn lúc này thật đúng là mê hoặc không thể nào chống cự lại được.

Mà thứ mê hoặc này, lại khiến hắn buông lỏng hết cảnh giác của mình, không hay biết đằng sau lưng, từ lúc nào đã có một người có vô thanh vô tức tiếp cận, một gậy đập vào đầu liền khiến hắn ngã xuống bất tỉnh. Trước khi rơi vào hôn mê, ngoài người nam nhân trung niên đã đánh ngã mình, hắn còn nhìn thấy diện mạo người phụ nhân kia trong nháy mắt trở nên xảo trá ác tâm, cũng mơ hồ nghe được giọng nàng nói: “Ha ha, nhìn xem, ta bắt được hai mươi tiền đồng rồi.”

Tại thế giới này, nô lệ có giá hai mươi một tiền đồng, mà Ngạo Triết Thiên, bất hạnh thay là hắn lại trông rất giống một tên nô lệ.

Trong cơn mê man, Ngạo Triết Thiên nghĩ mình có lẽ bị điên mất rồi, cứ nhiên lại tin tưởng lão phụ nhân, mặc dù hơn phần nửa là vì đồ ăn, nhưng một phần cũng bởi phụ nhân kia gọi hắn nhớ đến mẫu thân đã mất của tê tử hắn, là người đã cứu hắn ra khỏi bùn lầy tuyệt vọng khi xưa.

Khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã trở thành một tên nô lệ hèn mạt.

Mất đi tự do, tôn nghiêm, địa vị.

Hai tháng trôi đi, qua những sự tình xảy ra xung quanh mà mình chứng kiến, Ngạo Triết Thiên nhận thức được rất rõ ràng, đây là một xã hội phân hóa giai cấp cực kỳ khắc nghiệt, mà trùng hợp thay, nô lệ lại là tầng lớp thấp kém hèn mọn nhất, giá trị bản thân hắn e là so với một con chuột sống nơi cống rãnh bẩn thỉu cũng không bằng.

Mà nguyên nhân của hết thảy việc này lại thật nực cười.

Chỉ vì hắn hắc phát hắc đồng [tóc đen mắt đen], ngay cả làn da vốn sáng màu, qua hai tháng phơi dưới ánh nắng gay gắt cũng trở nên thô ráp sạm đen lại, hơn nữa mỗi ngày còn phải vận chuyển bùn đất, không được tắm vòi sen, hiện tại hắn so với người da đen cũng không mấy khác biệt là bao.

Mà đem ra so sánh với mấy người nô lệ khác, địa vị của Ngạo Triết Thiên xem chừng có phần thấp hèn hơn, bởi vì những người khác lớn lên đều là tóc màu tro đen, còn Ngạo Triết Thiên thì lại giống như bóng đêm sâu bất tận, thuần một màu đen gần như không bị pha tạp. Chính là ngay cả tại Trung Quốc thế kỉ hai mươi một này, màu đen thuần túy của con người hắn cũng là thuộc dạng hiếm gặp.

Trong thế giới này, các cấp bậc tôn ti đều phân chia rõ ràng dựa vào tiêu chí bạch, ngân, kim, hồng, hoàng, hạt, hôi và hắc. Bạch sắc là cấp bậc cao nhất, tượng trưng cho sự bảo hộ của Quang Minh thần, tượng trưng cho cao quý cùng vinh quang tối thượng. Hắc sắc là cấp bậc hạ đẳng thấp kém nhất, tượng trưng cho tội ác cùng nhơ bẩn, bị người đời khinh bỉ, phỉ nhổ.

Vậy nên trong đám người nô lệ này, Ngạo Triết Thiên bị phân vào loại thấp hèn nhất, là người mà bất cứ kẻ nào cũng đều có thể khi dễ, cũng có vài lần hắn bị mấy nam nhân bao vây tấn công, tuy rằng trong lúc loạn đả hắn bị thương không ít, nhưng đồng thời cũng khiến mấy gã kia phải trả giá lớn. Cũng là nhờ ở thể kỷ hai mươi mốt, Ngạo Triết Thiên đã học không thủ đạo, nhu đạo để phòng thân, mà những thứ này đối với đám nô lệ mà nói lại là những phương pháp công kích kỳ dị, bằng không thì sợ là hắn đã chẳng sống được đến lúc này.

Thế nhưng tình hình trước mắt lại không mấy lạc quan, thân thể hắn đang dần không chống cự lại nổi nữa.

Đôi mày kiếm chau lại, sắc mặt nam nhân có phần tái nhợt, hắn sờ sờ tới ***g ngực đau buốt, hôm qua bị đá vào nơi này, đau muốn chặt đứt hết xương cốt vậy... Sáng hôm nay còn ối ra không ít máu đen.

Cũng may thời gian qua, đám nô lệ tìm Ngạo Triết Thiên khiêu khích cũng đều lãnh không ít mấy vết thương nặng, nên gần đây đám người trêu chọc hắn cũng giảm đi nhiều.

Dù ở bất cứ nơi nào thì quy luật vẫn như cũ, mạnh sống yếu chết.

Nơi hiện tại Ngạo Triết Thiên đang ở giống như một mảnh đất hoang tàn bị thế giới vứt bỏ, phóng tầm mắt nhìn ra xa cũng chỉ thấy một đường chân trời mênh mông. Hằng ngày, đám nô lệ phải liên tục đào bới đất cát có thể sử dụng được từ đất hoang, sau đó vận chuyển đến một sân bãi gia công, tại đây sẽ có chuyên gia gia công điêu khắc, chế tác thành kiến trúc hoặc dùng cho quân sự.

Ở đây chỉ có nước bẩn cùng với đồ ăn bốc mùi buồn nôn, hoàn cảnh ác liệt khiến rất nhiều người vì không chống đỡ được mà ngã từ trên công trường cao xuống, mà chờ đợi bọn hắn ở nơi đây thì chỉ có cái chết, bởi lẽ chẳng ai tha thiết gì một gã nô lệ đã không còn giá trị lao động.

Mỗi ngày ở đây đều có hàng ngàn hàng vạn nô lệ tử vong, nhưng sẽ rất nhanh có người mới bổ sung vào, mạng người tựa như mấy thứ rác rưởi chẳng đáng một xu, cứ mặc sức mà chà đạp.

Trên bầu trời u ám lại có mấy con ma thú bay lượn lơ lửng, đã có rất nhiều người sau bao nỗ lực chống đỡ, cuối cùng vẫn về với cơn ác mộng khủng khiếp. Bởi Ngạo Triết Thiên đã từng vài lần tận mắt trông thấy mấy người vì bất cẩn mà ngã xuống, liền bị mấy con phi cầm [là từ dùng chung cho loài chim bay] với hàm răng sắc nhọn xé xác thành từng mảnh mà vô pháp phản kháng.

Hắn thậm chí còn nghĩ là có những người cố tình làm như vậy, tình cảnh ác nghiệt khiến đám nô lệ bị lợi dụng cảm thấy thống khổ chỉ muốn tìm đến cái chết, lại nghĩ cái gã nào đấy thao túng hết thảy mọi việc ở đây, không phải là phi thường chán ghét màu đen đi...

Đột nhiên, một tia nhìn sắc bén khiến hết thảy mấy kẻ khác đều phải rợn mình phát lạnh bao trùm lên hắn, hắn theo bản năng mà ngẩng đầu lên nhìn.

Là một ma vật gần giống với dạng thân người đầu thú, nhưng so với mấy quái thú tầm thường trông giữ đám nô lệ lại có điểm bất đồng, cái đầu của nó không giống như đầu của loài thần lân, mà gần giống với đầu của một con bạch lang, dưới ánh nắng chói chang, bộ lông dài mà vàng óng của nó thực nhức mắt. Mà chính là lúc này đây, cặp mắt đỏ như máu của nó lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngạo Triết Thiên, cái cảm giác như bị xé nát xương thịt ra nhìn sâu vào nội tâm.

Khi mà hắn còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể kim sắc thon dài kia trong nháy mắt liền biến mất rồi đột ngột nhảy đến trước mặt hắn, tốc độ khiến người khác phải giật mình

Ma vật đứng trước mặt Ngạo Triết Thiên, đưa lưng về phía ánh dương quang, áp lực cực lớn khiến hắn hít thở có chút không thông, nhất là khi nhìn thấy song đồng huyết hồng của ma vật kia lóe lên thứ u quang khiến hắn rợn người. Hắn theo bản năng mà muốn lùi về phía sau, hi vọng có thể giãn được khoảng cách đủ lớn để bản thân có thể phản kích kịp lúc, nhưng tốc độ của đối phương lại quá nhanh, trực tiếp chế trụ cổ tay rồi kéo hắn vào lòng.

Ngạo Triết Thiên có loại ảo giác như bị phỏng bởi nhiệt độ cực nóng trên cơ thể của nó.

Thân thể nam tính màu mật ong bị đè xuống một cách hung hãn trên mặt đất, song nhãn huyết sắc của ma vật mang theo một tầng sắc đục không hề che dấu khiến nam nhân ý thức tình cảnh mình đang phải đối mặt. Trong nháy mắt hần bị bao phủ lên đầy khuất phục, liều mình giãy giụa, muốn lập tức đem người trên thân đá văng ra, thế nhưng hành động này hiển nhiên chẳng những không có tác dụng gì, ngược lại còn chọc giận đối phương.

Ba! Ba! Ba!

Mấy cái bạt tai liên tiếp khiến hần đầu óc choáng váng hoa mắt, ma vật nhanh chóng xé mở y phục của người dưới thân ra, cúi đầu xuống, vừa liếm vừa day cắn cái cổ cùng thân thể đang nóng dần lên của hần, tựa như đang thưởng thức một mỹ vị. Thân thể nam tính bị áp chế xuống, vô pháp phản kháng lại đối bàn tay to thô ráp đang tùy ý vuốt ve, bắt đầu từ khuôn ngực rộng mở, rồi lướt dần xuống thất lưng vì phải lao động trường kỳ mà càng thêm dẻo dai săn chắc, sau đó len vào giữa hai bên chân thon dài mà tìm kiếm.

“Dừng tay... Ô...” Ngạo Triết Thiên muốn rống lên, nhưng lại bất lực khi phát giác ra thanh âm của mình không thể bật ra được, chỉ có thể phát ra mấy tiếng nghẹn ngào, ngữ điệu bất ổn.

Hai chân thon dài bị chế trụ, thô bạo kéo sang hai bên, tư thế bị khuất phục đầy nhục nhã khiến Ngạo Triết Thiên giận điên lên, ngừng giãy giụa lại, song nhãn sắc bén đột nhiên trở nên nhu thuận lại vô cùng thương cảm nhìn ma vật, mang theo một tia cầu xin khẩn hoảng. Ma vật tựa hồ cũng chú ý tới xúc cảm thay đổi quá nhanh chóng của hần, lực đạo áp chế trên thân thể nhất thời lơ lửng xuống, còn đưa tay khẽ vuốt lấy khuôn mặt hần như đang an ủi, song nhãn huyết hồng mang theo một ý ôn nhu không thể lý giải được, tuy nhiên một bên tay hần vẫn tham lam vuốt ve lấy thân hạ của thân thể nhu nhận.

Dường như chỉ chờ đến giờ khắc này, song nhãn Ngạo Triết Thiên hiện lên một tia hàn lãnh sắc lạnh, bên tay cướp lấy phổi đao bên thân, hướng đến kẻ kia mà chém tới, ma vật lập tức nghiêng mình tránh né, song nhãn huyết sắc nhất thời trùng lớn đầy kinh nộ. Chớp lấy thời cơ, Ngạo Triết Thiên cũng nhanh chóng bật người thối lui nhanh, rồi một mạch hướng thẳng đến gã thú nhân đầu thần lẫn tiến đến, có lẽ là không ngờ tới hần lại đưa lưng về phía mình mà tiến đánh chính diện, gã thú nhân đầu thần lẫn nhất thời không phòng bị, liền bị hần xoay người chém xuống một đao tuyệt mệnh, thân thủ mỗi thứ một nơi.

Nam nhân vị tiên huyết nhuộm đỏ cả thân thể, như Diêm La đoạt mệnh đứng giữa nơi đất trống, xung quanh hần đầu tiên là một mảnh tinh mịch tuyệt đối, nhưng rất nhanh sau đó là tràng thanh âm rống lên đầy giận dữ của những gã thú nhân đầu thần lẫn khác, cường âm bạo liệt khiến đất trời cũng bị rung động. Xem ra khi đồng bọn bị sát hại thì bọn chúng sẽ cực kỳ phần nộ, nếu không phải là ma vật kia giương tay lên ngăn bọn chúng bạo động lại, thì nam nhân hội nghị có lẽ chưa đến mười giây thì hần đã bị xé xác đến mảnh vụn cũng không còn sót lại nữa.

Nhưng đây lại chính là mong muốn của hần, chết như vậy so với bị cường bạo thì còn tốt hơn nhiều. Trước hần cũng đã giết đỏ con mắt rồi, giờ thì bất chấp hết thấy.

Hần thậm chí chắc chắn dù thú nhân có bỏ nhào vào đây, thì ít cũng phải kéo được hai cái mạng chết cùng mình.

Liếm đi vết máu nơi khóe miệng, Ngạo Triết Thiên nheo mắt nhìn ma vật đã phá hư kế hoạch của mình – lang nhân, phát hiện ra chính mình hoàn toàn không thể đọc ra được biểu tình của hần, song nhãn của đối phương bình tĩnh đến đáng sợ, tựa hồ như mọi đường thoát của con mồi đều bị hần thu hết vào nhãn tình.

Ngạo Triết Thiên điều chỉnh lại hô hấp, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến trước mắt, mặc dù cái xương bị gãy rất đau, thế nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép hần bận tâm nhiều đến những việc như vậy. Theo động tác của ma vật, hần dễ dàng nhận ra người kia ngoài tốc độ phi thường, đồng thời còn có sở trường về kĩ năng ám sát, bất quá Ngạo Triết Thiên lại nghĩ bản thân mình cũng không hẳn là vô pháp nắm bắt được động tác của hần.

Thế nhưng, sự thực đã chứng minh là hần đã quá xem thường đối phương, tốc độ của ma vật là cực nhanh, ngay cả một phần mười thời gian hô hấp còn chưa đến, trong nháy mắt vừa đánh rơi đao xuống, vừa khóa hai tay Ngạo Triết Thiên lại sau lưng.

“Ồ...” Hấn cảm giác thấy cổ tay như bị bóp nát ra. Thế nhưng lòng tự tôn không cho phép hấn kêu lên một tiếng thảm thiết. Ma vật lần thứ hai đem Ngạo triết Thiên kéo vào lòng, dùng kim sắc mao phát [bộ lông ánh vàng] mềm mại của hấn nhẹ nhàng ma sát lấy khuôn mặt nam nhân...

Hấn đang nói điều gì đó, thanh âm rất thấp lại mang theo từ tính cùng nhã nhặn. Như là đang nói thầm với tình nhân vậy.

Nhưng Ngạo Triết Thiên không cách nào có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của hấn.

Chỉ cảm thấy hồn thân đột nhiên phát lạnh, nhất là khi cảm nhận được một vật ngạnh cứng đang chạm vào bên dưới chỗ thắt lưng hấn, càng lúc càng lớn...

Cái cổ đột nhiên bị liềm lấy, hấn cả kinh co rụt người lại, nhưng chính là vẫn không thể tránh được cái hôn bá đạo mang theo khí tức hùng hực liên tục xâm chiếm của ma vật, một bàn tay to lớn luồn vào trong quần hấn đùa bỡn làm càn...

Chết tiệt...

Ngạo Triết Thiên hạ giọng thở gấp khó khăn, không muốn nhìn cái bàn tay thô to kia cứ liên tục môn trớn quyến luyến bên đùi trong của mình, cái cảm giác khó chịu này khiến hồn thân hấn không thể chịu được mà run rẩy.

“Súc sinh...” Ngạo Triết Thiên khàn khàn cất tiếng chửi rủa, giấy dựa cũng chỉ phí công, thân thể cường tráng của ma vật nhanh chóng nóng lên, cận kề cùng với thân thể màu mật ong bán lỏng của hấn. Thực sự không thể chịu nổi hoàn cảnh như vậy, Ngạo Triết Thiên mở miệng, vừa cười vừa nói trào phúng với hấn: “Uy, ta hai tháng nay không có tắm, cái mũi của ngươi bị hỏng rồi sao?” Cái vị đạo sau hai tháng không tắm rửa gì, ngay cả hấn còn cảm thấy buồn nôn, nhưng lại không biết được người kia đang suy nghĩ điều gì, hấn trên người không những sạch sẽ lại còn mang theo thanh hương dịu ngọt, ma vật này tuyệt đối là một kẻ khiết phích, thế nhưng...

Thế nhưng Ngạo Triết Thiên rất nhanh liền hối hận vì đã nói chuyện với ma vật, bởi lẽ hấn phát hiện được người kia không những nghe không hiểu được, mà ánh mắt hấn nhìn mình còn có điểm không giải thích được. Con mắt mở to đầy hiếu kỳ như một hải tử, rồi lại nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói ra một câu nhưng Ngạo Triết Thiên vẫn không thể hiểu, thế nhưng đại khái có thể hiểu là ma vật này đối với hấn cao hứng vô cùng, mấy động tác phi lễ lại càng thêm suồng sã, mẹ nó...

Đúng lúc Ngạo Triết Thiên tuyệt vọng nhất, từ phía chân trời bỗng truyền đến thanh âm long ngâm du trường, vừa trầm thấp lại vừa mang theo loại khí thế uy nghiêm.

Một đạo ngân bạch ánh quét đảo trên bầu trời, bạch dực long uy thế xuất hiện mang theo cỗ cảm giác đè nén cường liệt, xoay lượn một vòng rồi chậm rãi đáp xuống trước ánh mắt sợ hãi kinh hồn của đám người, cùng lúc đấy, hết thảy mọi người đều nhanh chóng quỳ xuống, nằm co ro phục dưới chân nó.

Ngoại trừ hấn vẫn còn đang bị đè xuống mặt đất.

Ngạo Triết Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn ma vật, tuy rằng tên chết tiệt kia cũng quỳ xuống, thế nhưng tay hấn vẫn gắt gao đè nặng hấn xuống, không cho hấn nhúc nhích dù chỉ một chút.

Tiếp đó, sự chú ý của Ngạo Triết Thiên lại bị ngân long vừa từ trên trời giáng xuống kia hấp dẫn lấy, không để ý đến ma vật đang đối theo bạch long kia dường như không biểu lộ ra cái thần thái kính úy như những người khác, song nhãn xích hồng lóe lên một mặt hàn quang vừa lãnh nhạt vừa âm trầm, bình tĩnh đến không chút gợn sóng.

Bạch long nhẹ nhàng vỗ cánh vài cái, hồn thân tản ra thứ hào quang mờ mờ lung, kim sắc đồng tử lạnh lùng nhìn xuống mấy sinh linh hèn mọn quỳ phục dưới chân, có mấy người thú cư nhiên lại mạo muội nhìn chăm chăm vào bạch long, giờ phút này cũng bị dọa đến đầu gối mềm nhũn, run rẩy như lá khô trong gió, đây chính là sự sợ hãi tột cùng của một sinh vật hạ đẳng đối với một sinh vật bậc cao.

“Thực là hảo hung trí a... Áo Nạp Ti, ngươi đói khát đến mức này sao? Ngay cả một tên nam nô thấp hèn cũng có thể khiến ngươi hưng phấn như một súc sinh.” Thanh âm phi thường mềm mại mà thanh nhã, mang theo chút giọng mũi tán mạn, âm mũi an nhiên đạm nhạt tựa hồ trời sinh đã là như vậy, nhưng không phải

đối với ai cũng thực sự mềm mỏng như thế. Sau đấy, một thiếu niên thân vận y phục bạch sắc quý tộc trường lang từ trên thân bạch long hạ đáp xuống, khí thế uy nghiêm không thua kém gì bạch long kia, mà có lẽ là còn hơn.

Thiếu niên kia một thân tóc dài tuyết bạch, trong không khí không có gió mà lại diêu động, mỗi một sợi tóc tựa như đều có dòng sinh mệnh luân chảy bên trong, mang theo nguồn năng lượng tràn đầy mà phiêu diêu, dưới bầu trời u ám tỏa ra thứ hào quang rực rỡ như nguyệt quang, thần thánh mà không chút khinh nhờn.

Khuôn mặt hắn mỹ lệ đến mức không giống một phạm nhân, ngũ quan tinh tế không tìm được một điểm tì vết nào, e là ngay đến nữ nhân xinh đẹp nhất trong thiên hạ đứng trước con người này cũng không dám ngẩng mặt lên.

Nhưng dù hắn mang theo tiểu dung ôn nhu là vậy, cũng vô pháp che mờ đi dù chỉ một chút hàn ý trong ánh mắt, đúng hơn thì đó là hàn khí thương hại, chỉ cần hắn không vừa mắt, chỉ với một ánh nhìn, đối phương sẽ liền bị hàn khí chí âm chí hàn ăn mòn vào tận xương tủy, trong thoáng chốc liền đông cứng lại, bành trướng, nứt toác ra, cuối cùng hóa thành một dạng co quắp đáng thương.

Đám nô lệ cùng thú nhân quỳ phủ trên mặt đất run rẩy càng thêm lợi hại, so với thần thánh cự long, thiếu niên kia hiển nhiên càng khiến bọn chúng thêm sợ hãi.

Nhìn thiếu niên kia, Ngạo Triết Thiên không khỏi có chút thất thần, ngực đột nhiên truyền đến một trận vừa đau buốt chua xót vừa khổ sở, tuy rằng cơn đau chỉ đến trong nháy mắt, nhưng cũng khiến hắn bàng hoàng thật lâu.

Chưa từng gặp qua hắn, nhưng lại có loại cảm giác như đã từng quen biết.

Tựa hồ như có một thứ tình cảm nào đấy bị khinh xúc khiến hắn tan vỡ ra vậy.

“Hồi bệ hạ tôn kính, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không phải lựa chọn tồi, không phải sao?” Ma thú hơi hành lễ một chút, mở miệng nói không kiêu ngạo cũng không chút siểm nịnh.

“Ta đây e là đã làm phiền đến hứng thú của người, bởi vì ta muốn sinh vật thấp hèn này.” Tiểu dung của thiếu niên càng thêm ôn nhu.

Trong phút chốc, Ngạo Triết Thiên thấy ma thú bên mình trầm mặc xuống thấy rõ, lần thứ hai mở miệng nói: “Bệ hạ, thỉnh tha thứ cho ta không thể lý giải được quyết định của người, thứ sinh vật thấp hèn này sợ là sẽ làm dơ bẩn đôi tay cao quý của người, đó là một sự khinh nhờn đối với người.”

Nam nhân bị áp chế trên mặt đất không thể nghe hiểu được bọn họ đang nói cái gì, thế nhưng hắn lại cảm thấy bức bối cùng khuất nhục một cách dị thường. Muốn giãy dụa một chút, lại bị ấn chặt xuống.

“Người không cần phải lý giải quyết định của ta.” Thiếu niên nâng tay lên thanh nhã chỉnh lý lại thủ sáo bạch sắc bên tay, gương mặt nhìn về phía ma thú: “Hay là, người đối với quyết định của ta có dị nghị?” Nhiệt độ của bầu không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống một cách kịch liệt. Ngay cả thân thể run rẩy của đám người đang quỳ phục cũng liền đông cứng lại.

“Ta không dám có ý tứ đó, hắn thuộc về người.” Ma thú bình thản trả lời, cánh tay nắm chặt lấy Ngạo Triết Thiên lôi về hướng thiếu niên, thẳng đến trước mặt người kia mới ném hắn xuống mặt đất.

Ngạo Triết Thiên có chút chật vật đứng lên, lạnh lùng nhìn thiếu niên thấp hơn hắn một chút. Tuy rằng không biết bọn họ nói chuyện gì, thế nhưng, có lẽ thời gian sắp tới hắn sẽ trở thành người của thiếu niên này, tuy rằng hắn mỹ lệ như một thiên sứ trong họa đồ, nhưng Ngạo Triết Thiên lại nguyện ý muốn ở bên cạnh ma thú hơn, bởi vì thiếu niên kia cho hắn một loại cảm giác, loại cảm giác khiến hắn phát lạnh từ tận sâu trong lòng.

Thiếu niên từ đầu chí cuối không buồn nhìn Ngạo Triết Thiên lấy một cái, nay lại đáp trả ánh mắt hắn, trong nháy mắt, hắn cảm thấy chính mình so với một con kiến hôi cũng không bằng. Ánh mắt đó là thế nào, sao lại có thể khiến hắn sản sinh ra loại cảm giác như vậy, cảm giác chính mình hèn mọn và nhỏ bé dị thường.

Loại cảm giác thật khiến người ta chán ghét, sắc mặt Ngạo Triết Thiên nhất thời âm trầm lại.

Thu hồi ánh mắt khinh thường, thiếu niên xoay người điểm chân ngồi lên lưng rồng, tiếp theo lại một tiếng long ngâm vang vọng, cùng lúc khi nó vỗ cánh muốn bay lên, Ngạo Triết Thiên vô pháp chống cự bị móng vuốt của nó trực tiếp tóm lấy, móng vuốt bén nhọn không chút lưu tình bầu vào da thịt hần, tiên huyết nhất thời rớt ra. Nam nhân không khỏi buồn bực rên hừ một tiếng, sau lại lơ đãng nhìn thấy đôi song nhãn xích hồng của ma thú nhìn mình chăm chăm, thần tình phức tạp mà hần vô pháp lý giải.

Chỉ trong chớp mắt, cự long ngân sắc mang theo uy nghiêm cường đại bay vút lên cao mấy trăm thước, hướng về phía vầng thái dương khuất dần sau núi mà bay đi.

2. Ma Hoàng Chi Trối Buộc - Quyển 1 - Chương 2

Trước chưa từng hưởng thụ được cái tư vị bị ném xuống từ độ cao năm thước là như thế nào, giờ thì được nếm thử triệt để rồi.

Ngạo Triết Thiên có cảm giác như xương cốt mình bị đứt đoạn ra đâm thẳng vào phế phủ, đau đến muốn ứa nước mắt, ngay cả chút thanh âm cũng không thể bật ra được, một cỗ thể dịch tanh nồng mang theo hơi nhiệt theo yết hầu hần dâng lên, ngay lập tức, không chút khách khí nào liền thổ huyết ngay trên sàn đá cẩm thạch sáng bóng của tiền điện. Đến vậy mà vẫn còn chưa chết được, hần cảm thấy bội phục chính bản thân luôn.

Bạch sắc cự long thần thánh chẳng màng để ý đến hần, trực tiếp bay về hậu phương của cung điện. Mà bạch phát thiếu niên không hay từ khi nào đã đứng cách đây không xa, mặc dù hần đau đớn đến toàn thân phát run, nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng thiếu niên kia đang khinh thường liếc nhìn mình, tựa hồ như châm biếm cái thân thể bất kham của hần.

Sau đó, hần diện vô biểu tình hướng đến Ngạo Triết Thiên đọc một câu chú ngữ. Giữa không trung, chú văn hợp thành bởi những tia sét hiện lên, mơ hồ như có trên một vụn chú tự khiêu động, tiếp đó, những chú tự tựa như điện lưu nhăm thẳng giữa trán Ngạo Triết Thiên mà vọt tới, đau đến mức làm hơi thở hần đình trệ lại trong tức khắc.

“Đưa hần đến hàn tuyến thanh lý sạch sẽ.” Lãnh đạm bỏ lại một câu nói, thiếu niên quay lưng rời đi. Mà Ngạo Triết Thiên lúc này so với con chuột chắc cũng hơi bản ngang ngửa nhau, cả người vừa bản vừa thối nằm giữa sàn đá phiến tuyết bạch khiến mấy người xung quanh chướng mắt vô cùng.

Bất quá, hần lại không ngờ là lúc này mình đã có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của bọn họ, có lẽ là tác dụng của chú văn khi này.

Hai gã kị binh niên kỷ còn trẻ, thân vận ngân giáp nhẹ bước đến mang hần đi, hần bị một gã kéo đi như kéo xác chết của một con chó không hơn không kém, đi qua hành lang bên phải, cái loại cảm giác khuất phục này khiến Ngạo Triết Thiên phần nộ vô cùng. Hần nỗ lực muốn giãy ra, nhưng lại phát hiện cả thân thể mình đã vô lực hoàn toàn. Dĩ nhiên là với thể trạng của mình lúc này, hần vô pháp phản kháng lại.

Qua một khúc rẽ, trước mắt liền xuất hiện lưu động trì thủy bốc lên hơi sương tản mạn, hần còn chưa kịp phản ứng gì, cả người đã bị ấn xuống nước thô bạo, cả hô hấp cũng bị tước đi.

Lạnh, lạnh đến thấu xương, rõ ràng thiên khí đang rất nóng nực, thế nhưng nước trong thủy trì vẫn khiến hần lạnh muốn đóng băng lại. Hàn khí theo từng lỗ chân lông trên thân thể hần mà nhanh chóng xâm nhập vào, Ngạo Triết Thiên có cảm giác như ngay cả huyết mạch của mình cũng bắt đầu hóa băng. Bản năng sinh tồn khiến hần liều mạng giãy giụa, nhưng một bàn tay to lớn cứ liên tục đè đầu hần xuống chìm vào nước, thậm chí một cơ hội để hít thở cũng không có.

Trì thủy lạnh lẽo không ngừng tràn vào hai bên phổi đã sớm không còn nhiều dưỡng khí của hần, cơn đau cường liệt dâng lên, ý thức của hần theo dưỡng khí ngày càng khan hiếm mà suy nhược, lực đạo giãy dụa cũng suy yếu đi, ngay lúc hần cho rằng lần này mình chết chắc rồi, thì lại có một cỗ lực đạo thô bạo nắm lấy tóc hần kéo ra khỏi trì thủy.

Gặp người kịch liệt ho khan, Ngạo Triết Thiên tham lam hít lấy từng ngụm không khí quý giá, nhưng chưa được bao lâu, hần lại một lần nữa bị ấn xuống trì thủy, vừa thiếu dưỡng khí lại vừa bị lạnh, hần bị dày vò đến khôn khổ.

Hắn không thể nhớ được bản thân bị ấn xuống nước bao nhiêu lần, khi lần thứ hai bị nắm lấy, thân thể hắn đã không còn chút khí lực nào, ngay cả ý thức cũng chỉ còn có ba phần, nếu như không phải có kị sĩ chế trụ thất lưng hắn, thì e là với phần nước chỉ đến eo này, hắn cũng có thể chết đuối được.

Cơn đau dường như muốn bổ nứt toác đầu, mọi thứ xung quanh hư hư vô vô, Ngạo Triết Thiên song nhãn mở hồ nằm mê man, mơ hồ trông thấy một kị sĩ tuổi còn trẻ đi về phía mình, bàn tay to trực tiếp nắm lấy sườn y tối màu của hắn xé xuống, rất nhanh liền trút bỏ hết xuống, xong, tiếp tục hướng đến quần hắn động thủ.

“Dừng tay...” Ngạo Triết Thiên nói, thanh âm khàn khàn vụn vỡ như một bệnh nhân sắp đứt mệnh, muốn chế trụ đôi tay của đối phương đang định kéo quần mình xuống, thế nhưng hết thấy đều là phí công vô ích, đôi tay hoàn toàn cứng lạnh không thể nhấc lên được, chỉ có thể mờ mắt trừng trừng nhìn đối phương xé cái quần cực hảo xuống như xé một tờ giấy vứt qua một bên.

Đó là vật phẩm duy nhất của thế giới kia mà hắn còn giữ được. Ngạo Triết Thiên nghĩ đến thì đột nhiên lại cảm thấy có chút chua xót, buồn cười cho cái thứ tình cảm yếu đuối mà trước giờ chưa phải trải qua bao giờ.

Thân thể xích lô khiến hắn xấu hổ cùng khó chịu một cách dị thường, hơn nữa hàn khí vẫn không ngừng tập kích cơ thể, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt lúc này thì đã trở nên trắng bệch không còn giọt máu... Khuôn mặt anh khí đã mang chút gì đó yếu đuối.

Ngạo Triết Thiên nghĩ mình chột vật lúc này thật giống với một con chuột đen bản bị ném đến Bắc Cực, mấy giọt nước vương lại trên tóc đen kết mãi lại thành băng tuyết, cơ thể vô pháp khống chế được hàn khí, chỉ thấy đông cứng lại một cách nhanh chóng...

Lạnh...

Rất lạnh...

Lạnh đến đau buốt...

Máu dường như cũng bị đông cứng lại, hắn căn bản chẳng còn chút sức lực nào để bận tâm đến những thứ xung quanh nữa, song nhãn sắc lạnh lúc này có chút run rẩy, mí mắt buông xuống, mang theo hàng mi vương những hạt băng châu càng khiến hắn thêm một phần gọi cảm cùng yếu đuối. Trong chốc lát, nhãn thần hai vị kị sĩ phục bên người hắn mơ hồ tối sầm lại.

Mơ mơ hồ hồ, Ngạo Triết Thiên cảm giác được một đôi bàn tay mang theo hỏa nhiệt đang thanh tẩy cho thân thể của mình, hàn khí nhất thời được xoa dịu đi một chút. Hắn tưởng đối phương chỉ đơn giản là muốn kỳ cọ cơ thể mình, theo gột rửa, mấy vết đen bẩn do bùn đất trên người hắn cũng theo dòng nước mà trôi đi, để lộ ra nguyên bản một cơ thể lưu sương phiêu lượng cùng làn da màu mật ong sạch sẽ thanh sáng.

Hắn theo bản năng lùi dần về phía bàn tay to ấm áp kia, bởi vì hắn thực sự lạnh không thể chịu nổi, vừa vặn vòng tay của người phía sau ôm lấy thất lưng hắn thu lại. Nam nhân nằm trọn trong lòng của gã kị sĩ kia, để hắn tùy ý vuốt ve làm càn trên thân thể mình.

Dần dần, gột rửa đơn thuần bị *** xâm chiếm, không biết từ khi nào mà một tay lại biến thành bốn tay, Ngạo Triết Thiên bị nhốt lại giữa hai người nam tử cao to. Bọn họ không ngừng vuốt ve lấy bờ môi run rẩy của hắn, cái cổ, ***g ngực, sau đó là bắt đầu trượt xuống dưới, *** tục hướng đến nơi giữa hai chân hắn. Mặc dù đầu óc bị hàn khí làm cho đông lạnh lại đến nỗi thần trí cũng mơ hồ, hắn cũng không thể chịu được khi bản thân bị nam nhân khác mạo phạm như vậy, nhưng cơ thể vừa lạnh vừa cứng ngắc của hắn lại không thể phản kháng lại được. Một gã kị sĩ cúi đầu xuống khẽ cắn vào núm vú anh hồng trên ngực hắn, đầu lưỡi tựa linh xà uyển chuyển, một lượt liếm xuống khiến hắn không chịu được mà phải rên lên mấy thanh âm run rẩy ám muội, khó chịu ngứa đầu lên, thế nhưng vô tình lại đưa cái cổ vào khuôn miệng của người khác.

“... Không...” Song nhãn kinh nộ trợn to, bởi vì hắn cảm giác được người ở phía sau lưng mình đang nâng một chân của hắn lên, đồng thời ngón tay thon dài cũng đang dần tham nhập vào thân thể hắn.

Đột nhiên, một chú văn phức tạp hiện lên, gã kị sĩ tựa như bị điện giật, vội vàng rút ngón tay về, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, bên khóe miệng chảy xuống một dòng tiên huyết.

Khí tức *** loạn trong phút chốc liền tiêu tán đi. Gã kỵ sĩ trẻ tuổi giật mình nhìn Ngạo Triết Thiên, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ khiếp sợ dị thường, kể cả gã kỵ sĩ đang day cán bên sườn thất lưng hắn cũng vậy, hết thảy đều giật mình nhìn hắn chằm chằm. Theo bất động đột ngột của hai người kia, Ngạo Triết Thiên bị hàn khí xâm chiếm liên tục khiến cho thân thể run lên kịch liệt, hình ảnh phi thường quỷ dị.

“...” Gã kỵ sĩ trước mặt hắn rất nhanh liền ngẩng đầu lên trao đổi ánh mắt với gã đồng bọn phía sau, hai người dùng nhãn thần nói chuyện với nhau cái gì đó, hồi lâu sau, ánh mắt lại rơi xuống Ngạo Triết Thiên.

Ngạo Triết Thiên cũng nhìn thẳng hắn.

Gã kỵ sĩ trẻ tuổi nhếch miệng nở một nụ cười, một bộ dạng tươi cười thiên chân vô tà, còn có mang theo một tia áy náy, thế nhưng Ngạo Triết Thiên lại thấy vô vàn tà khí cùng giả dối trong ánh mắt của hắn. Hắn cho rằng hắn đã che dấu điều này một cách hoàn mỹ, tiếc là Ngạo Triết Thiên lẫn lộn trong thương trường đã lâu nên rất nhanh liền nhìn ra bản ngã của hắn.

Bọn họ không phải thị vệ bình thường.

“Xin lỗi, đã dọa người sợ, chúng ta chỉ là hay thích trêu đùa thôi.” Nam tử phía sau lưng ghé vào bên tai hắn ôn hòa nói, nhưng bàn tay lại gian xảo hướng đến ngực hắn, Ngạo Triết Thiên tức giận đến sắc mặt tối sầm lại, nhưng vài giây tiếp theo, hắn bỗng nhiên trở nên thất thần.

Từ đầu ngón tay thon dài của gã kỵ sĩ truyền đến thân thể hắn một loại cảm giác ấm áp mà cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa còn không phải là một loại ấm áp đơn thuần. Đó là một cỗ năng lượng thô nháp ảm đạm, dù từ tốn nhưng mỗi lần xâm nhập lại mang theo mười phần lực trùng kích, từ trái tim lan theo kinh mạch mà lan ra toàn thân. Khi cỗ năng lượng này lan đến hết thân thể, hắn cảm giác được kinh mạch toàn bộ như bị chấn vỡ, nhưng đồng thời lại như được tái tạo lại một cách hoàn chỉnh, so với người bình thường thì thêm mạnh mẽ, lại còn mang theo một dạng ma pháp mơ hồ ba động, mà mấy vết thương trên cơ thể hắn cũng đang lành lại với tốc độ cực nhanh.

Ngạo Triết Thiên giật mình không thôi với những biến hóa trong cơ thể mình, cảm giác như trong cơ thể đang ẩn chứa một loại năng lượng vậy — rất kỳ diệu, thế nhưng hắn lại vô pháp khống chế nó, chỉ là cảm nhận được có một dòng lưu chuyển ấm áp đang liên tục tuần hoàn trong thân thể.

“Trường thị vệ đại nhân.” Từ phía sau truyền đến một giọng nữ thanh lệ: “Xin hỏi đã tẩy trừ xong chưa?” Quay đầu lại nhìn chỉ thấy một thị nữ dung mạo thanh tú, trên tay là một kiện hắc sắc y vật kính cẩn đứng bên cạnh.

Thị vệ trẻ tuổi gật đầu, đột nhiên ôm lấy Ngạo Triết Thiên từ trong ao đi ra, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất, thị nữ liền bước nhanh đến chỗ bọn họ.

Không mấy thoả mái gạt phăng bàn tay của gã thị vệ đang ôm lấy thất lưng của mình ra, Ngạo Triết Thiên biểu tình lãnh khốc khoát lên người kiện y phục do thị nữ đưa qua, sau đó theo nàng đi qua dãy hành lang cấm thạch. Lúc này, một mặt thân ảnh quen thuộc đột nhiên xuất hiện khiến hắn cả người chấn động. Gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang dần tiêu thất, nhưng tại nơi đây kiến trúc kì quái, hắn không thể nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương, nhưng cho dù chỉ là một bóng dáng mơ hồ như vậy, hắn có thể khẳng định chắc chắn, người kia chính là thê tử của hắn ở thế kỷ hai mươi mốt!

“Tên nô lệ thấp hèn kia! Người đang làm gì vậy hả!” Thị nữ dụ ngoan trong phúc chốc bỗng để lộ ra một bộ thần sắc cao cao tại thượng, thanh âm sắc bén cao giọng: “Một tên hèn mọn như người cư nhiên dám nhìn chằm chằm vào Ái Na Vương phi mỹ lệ của chúng ta, quả thực không thể tha thứ! Lê nào người không biết nàng chính là phi tử cao quý của Dực đế đại nhân!”

Cái gì!?

Phi tử của Dực đế!?

Thê tử mà hắn thương yêu nhất cư nhiên lại trở thành nữ nhân của kẻ khác!?

Chuyện này là sao!?

Đầu óc Ngạo Triết Thiên nhất thời rơi vào một mảnh hỗn loạn, nhưng rất nhanh liền lấy lại thần trí, bình tĩnh phân tích tình huống trước mắt.

Trên thực tế thì thể tử của hần không phải người phương đông, mà sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nàng có một mái tóc vàng mượt cùng đôi mắt lam sắc đặc trưng của người phương Tây, tại cái nơi phân hóa giai cấp khắc nghiệt như ở đây, thì với màu tóc và màu mắt như vậy đương nhiên sẽ được đãi ngộ đặc biệt và tôn trọng vô cùng, bởi vì chỉ có quý tộc mới có thể sở hữu màu da cùng tóc như vậy.

Thê tử hần là một nữ nhân thông minh và ôn nhu, dù bị đưa đến thế giới này, thì nàng cũng sẽ phân tích một cách hoàn mỹ được tình hình xung quanh, đưa ra hành động thích hợp để giúp mình có thể sống sót một cách tốt nhất.

Nhưng trở thành Vương phi của người khác...

Hần không muốn suy nghĩ nhiều, bởi vì hần tin tưởng nàng là ái thê của mình, tại tình cảnh bị vây hãm như hiện tại, tại một quốc gia theo chủ nghĩa vương quyền như vậy, có thể là nàng đã bị bức ép, vô luận thế nào, nếu như hần đã biết thê tử của mình ở nơi này, thì bằng mọi cách hần sẽ nghĩ ra được biện pháp để cứu nàng ra.

Nhưng còn nhi tử của hần? Hần và thê tử không phải ở cùng một chỗ sao?

Nếu như hần không ở cùng thê tử, vậy bây giờ hần ở nơi đâu?

Thấy Ngạo Triết Thiên trầm mặc hồi lâu, sắc mặt thị nữ càng thêm khó coi: “Tiện nô chết tiệt! Người dám không nghe ta nói!?”

Hần lạnh lùng quay đầu nhìn nữ nhân kia.

Một loại cảm giác áp chế không nói nên lời truyền ra từ hần, thị nữ không khỏi có chút hoang mang bối rối.

Nữ nhân ngơ ngác nhìn nam nhân tóc đen đứng trước mắt, không thể lý giải nổi tại sao một người rõ ràng chỉ là một tên nô lệ ti tiện, lại có thể tỏa ra một khí thế cao quý mãnh liệt như vậy, khiến cả người nàng không rét mà run.

Ngạo Triết Thiên nhẹ nâng cằm nữ nhân lên cười nhạt, thanh âm ôn nhu không gì sánh được: “Thật đáng yêu, người đang run sợ?”

“...” Thị nữ cứng ngắc nhìn hần, hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp, trên mặt xuất hiện một mạt đỏ ửng nhàn nhạt.

“Thỉnh... Thỉnh không nên...” Không biết vì sao, nơi bị nam nhân chạm đến lại bắt đầu nóng lên, thậm chí còn nghĩ con người hắc sắc đang nhìn mình chăm chăm kia thật đẹp gợi cảm... Rõ ràng đó là thứ nhan sắc dơ bẩn cơ mà!

“Nữ sĩ mỹ lệ, có thể trả lời ta mấy vấn đề được không?” Nam nhân tiến lại sát gần nàng.

Nữ nhân giật mình, có phần ngốc nghếch gật đầu.

“Người Vương phi kia, đến vương cung từ khi nào vậy?”

“... Hai tháng trước...” Ánh mắt thị nữ bắt đầu trở nên mê man.

“Bình thường nàng hay đến đâu?” Hai tháng trước, Ngạo Triết Thiên càng thêm chắc chắn người kia chính là thê tử của mình.

“Thủy Duyệt Cung hậu điện...”

“Lúc này người đang đưa ta đi đâu? Người có biết chuyện gì không?”

“... Đến cung điện của Bạch đế bệ hạ, thế nhưng ta không biết an bài của bệ hạ...”

Sau Ngạo Triết Thiên hỏi thêm vài vấn đề liên quan nữa, rồi cũng thả nàng ra.

Xem ra hần nhất định phải ở lại nơi này, như vậy mới có thể cứu được thê tử ra. Tuy rằng hần không hiểu vì sao bạch phát thiếu niên kia lại bắt hần mang về đây, nhưng xem ra sẽ không mấy nguy hiểm đến tính mệnh, vô luận thế nào, hần sẽ tận lực thuận theo ý người kia, cũng là tìm cơ hội để cứu thê tử.

Sau khi hiểu rõ sự việc, hắc liên bị thị nữ đưa tới một toàn cung điện ngân bạch hoa lệ, dọc đường đi gặp vô số thị vệ. Xem ra ở lại nơi này so với thời gian qua làm nô lệ càng ít tự do hơn.

Sau khi đưa Ngạo Triết Thiên vào hậu viện của cung điện, thị nữ liền đổ mặt lý khai, để hắc liên một mình trong căn phòng bạch sắc rộng lớn đầy xa hoa mà tĩnh mịch, chờ đợi điều sẽ xảy đến tiếp theo với số phận mình.

Nhưng Ngạo Triết Thiên ở đây đợi một ngày đêm cũng không thấy có ai đến cả, hắc liên thấy có chút buồn cười.

Nghĩ đi nghĩ lại, như vậy kể cũng tốt, có thể nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi một chút.

Không chút khách khí giải quyết hết mấy mỹ vị do thị nữ đưa lên, xong, hắc liên ngả lưng xuống nằm nghỉ ngơi trên cái giường duy nhất trong phòng.

Tuy rằng cá nhân hắc liên không thích cái giường cách điệu xa hoa này, rõ ràng là loại ngọc trai bạch sắc quý giá, lại khảm đầy vào bảo thạch nhạt màu, tỏa ra một thứ ánh sáng xa hoa nhức mắt. Thế nhưng trên giường lại một mùi hương rất dễ chịu, phi thường đặc biệt, khiến hắc liên cảm giác được một tia quen thuộc, tựa như đã từng ở nào đấy cũng mang theo hương vị như thế này, hắc liên mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ...

Hắc liên quá mệt mỏi...

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-hac-ma-hoang-chi-troi-buoc>